

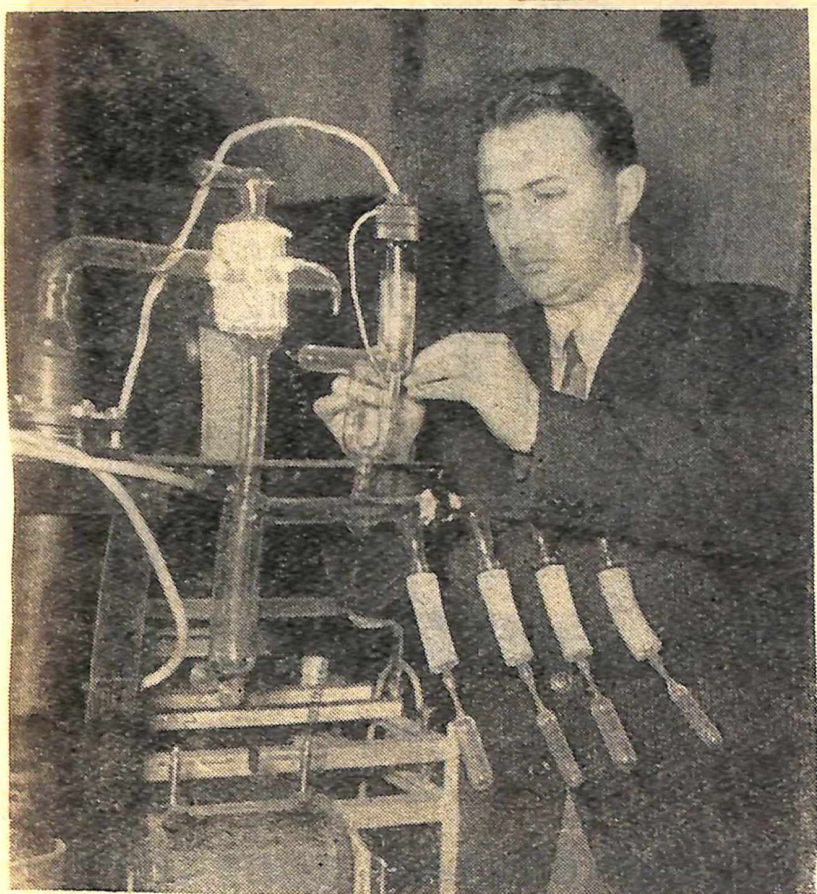
ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ім. О. М. ГОРЬКОГО

№ 8 (77)

17

березня
1959 року
ВІВТОРОК
Ціна 15 коп.

При кафедрі фізики створено лабораторію напівпровідників. У ній швидкими темпами провадяться роботи по одержанню нових напівпровідникових сполук.

Великий інтерес для техніки викликають ще не досліджені фізиками сполуки вісмуту. Одержання зразків для дослідження проводиться у кварцевих ампулах при високому вакуумі.

На фото: аспірант третього року навчання В. ЧЕРНЯВСЬКИЙ контролює роботу вакуумної установки.

Невмируща спадщина

9—10 березня ц. р. в нашому інституті проходила об'єднана наукова конференція, присвячена 90-річчю з дня народження видатного радянського педагога-марксиста Н. К. Крупської.

Робота конференції розпочалася вступним словом члена-кореспондента АПН РРФСР О. М. Руська, який коротко висвітлив завдання, що стоять перед системою народної освіти на сучасному етапі розвитку нашого суспільства та розповів про великий вклад Н. К. Крупської у вітчизняну педагогічну науку.

З доповіддю «Педагогічна спадщина Н. К. Крупської і сучасні завдання радянської школи» виступив кандидат педагогічних наук, доцент С. А. Литвинов, який дав глибокий науковий аналіз педагогічної спадщини Н. К. Крупської з питань формування особистості, комуністичного виховання, відношення до праці, її політехнічного значення, почуття колективізму тощо.

Кандидат педагогічних наук О. Г. Дзєверін у доповіді «Н. К. Крупська і розвиток педагогічної думки на Україні» підкреслює, що українські вчителі з перших років Радянської влади черпали відомості про педагогічне вчення класиків марксизму-ленінізму з творів Н. К. Крупської.

З цікавою доповіддю, що була побудована на матеріалах, взятих з життя Павлишської школи Онufрієвського р-ну Кіровоградської області, виступив член-кореспондент АПН РРФСР, заслужений учитель школи В. В. Сухомлинський. Він розповів про те, як вчителі школи виховують в дітях патріотичні почуття, втілюючи в життя заповіді Н. К. Крупської. В доповіді було приведено багато цікавих прикладів з практичної роботи вчителів.

«Н. К. Крупська про виховання комуністичної моралі» — таку доповідь зробив ст. викладач Київського інституту іноземних мов Д. Т. Дударенко. Червоною ниткою в його доповіді проходять думки Н. К. Крупської про те, що в класовому суспільстві — мораль класова. Закінчуючи виступ, доповідач зауважив, що, на жаль, ще і в нашій школі трапляються випадки індивідуалізму, формалізму, а тому треба особливу увагу звернути на виховання в учнів почуття колективізму.

Кандидат педагогічних наук, доцент В. І. Помагайба доповів про «Дидактичні ідеї Н. К. Крупської». Цікаво було висвітлено думки Н. К. Крупської про особливості роботи в школах для дорослих.

Кандидат педагогічних наук Т. І. Цвєлих у своїй доповіді в яскравих, емоціональних і художніх образах розповіла про формування естетичних поглядів Н. К. Крупської та охарактеризувала ті сторони педагогічної спадщини, де вона виступає з питань естетичного виховання підростаючого покоління як теоретик-марксист.

У доповіді кандидата педагогічних наук Л. Н. Проколієнко було проаналізовано праці Н. К. Крупської про психічний розвиток дитини, в яких вона вказує, що провідну роль у процесі розвитку дитини відіграють суспільні умови, навколишнє життя, виховання, трудовий процес.

У заключному слові професор Г. С. Костюк підвів підсумки наукової конференції та підкреслює, що в наші завдання входить обов'язкове вивчення і творче застосування педагогічної спадщини Н. К. Крупської, що сприятиме дальшому розвитку радянської школи.

З. АБОЛІХІНА.

Гості з братньої Угорщини

Днями наш інститут відвідала група (150 осіб) угорських вчителів, які прибули в Київ, як туристи. Серед прибулих — викладачі російської мови, фізики, математики, історії, суспільних наук.

Дружньою і теплою була зустріч, що відбулася в актовому залі.

З привітальним словом виступила директор інституту М. М. Підтиченко. Вона розповіла про роботу інституту, про життя, навчання та працю наших студентів і відповіла на цілий ряд запитань, що цікавили угорських колег. Керівник групи, представник Міністерства освіти Угорщини т. Вамоші щиро подякував за виявлену увагу і корисну бесіду.

Гостям були вручені подарунки — шкільні підручники з російської мови та літератури.

Потім, розділившись на три групи (по 50 осіб), угорські колеги з великим інтересом оглянули інститут: кафедри, аудиторії, кабінети, читальні зали, бібліотеку тощо. Особливий інтерес було виявлено до кафедр музики та кіно. Так, наприклад, Інспектору російської мови в школах Фердинанду Андрійовичу Томашу дуже сподобалося унаочнення кінокабінету, його апаратура; викладач Білло Оратов зацікавився фоніатричним кабінетом кафедри музики, його обладнанням тощо.

З Києва угорські гості виїхали до Москви, а звідти — в місто-герой Ленінград.

Рішення з'їзду — в маси

Велику роботу по підготовці до виборів у місцеві Ради депутатів трудящих провели агітатори нашого інституту.

В цьому році на педагогічному факультеті агітаторами працюють першокурсники. Незважаючи на те, що в час підготовки до виборів вони складали першу для них сесію, всі активно включилися в роботу серед населення. Агітатори проводили з виборцями бесіди про вибори, роз'яснювали рішення XX з'їзду КП України, знайомили їх з матеріалами XXI з'їзду КПРС, допомагали організовувати вечори відпочинку, зустрічі кандидатів у депутати з виборцями.

У будинках, де працювали наші агітатори, голосування в основному закінчилося до 12-ої години дня. В цьому не мала заслуга всього агітколективу.

З вогником працювали агітатори В. Дужа, Л. Поросьяківська, В. Смиченко, М. Бурляй, О. Ситкіна, Г. Тарасенко, З. Яковенко, Н. Жук. Душею агітколективу були старші агітатори М. Михайлик та З. Ясинська.

Не все, звичайно, давалося легко. Були в нашій роботі і труднощі. Але поруч з нами завжди були наші старші товариші, які надавали нам в разі потреби необхідну допомогу.

Вибори пройшли. Проте робота агітатора на цьому не закінчилася. Грандіозні плани накреслив XXI з'їзд КПРС. І зараз першочергове завдання агітатора — роз'яснити трудящим всю велич цих планів.

Л. СКИДАНОВА,
зав. агітколективу педфаку.

До гоголівських днів

У квітні цього року радянський народ відзначатиме 150-річчя з дня народження Миколи Васильовича Гоголя.

В нашому інституті в гоголівські дні відбудеться наукова сесія.

З доповіддю про життя і творчість великого письменника виступить доцент Л. М. Карлов. На сесії будуть заслухані також доповіді: професора Д. В. Чалого — «Із спостережень над майстерністю поеми М. В. Гоголя «Мертвые души»», профе-

сора П. К. Волінського — «Т. Г. Шевченко про М. В. Гоголя», кандидата філологічних наук І. Т. Крука — «М. В. Гоголь і Олександр Блок», доцента Н. В. Сурової — «Роль М. В. Гоголя в історії розвитку російської літературної мови», кандидата філологічних наук П. П. Хропка — «Традиції М. В. Гоголя в українській радянській прозі».

Працівники бібліотеки і кабінету літератури підготують виставку, присвячену великому російському письменникові.

Великим попитом серед викладачів і студентів користується література, де вміщені матеріали позачергового XXI з'їзду КПРС.

На нашому фото: чехословацький студент Ю. Кундрат (IV курс мовно-літературного факультету) та М. Ніконенко (II курс фізико-математичного факультету) в кабінеті марксизму-ленінізму за вивченням рішень з'їзду.

Вивчаємо матеріали
з'їзду

Агітаторам потрібна література

Великого розмаху набрало вивчення матеріалів ХХІ з'їзду КПРС серед колективу нашого інституту. В пропаганді матеріалів з'їзду значну допомогу агітаторам надають викладачі кафедр філософії, історії КПРС, політичної економії. Вони проводять цікаві, змістовні семінари, бесіди з студентами.

Хорошим посібником для лекторів, керівників гуртків, семінарів, агітаторів є матеріали з'їзду, газетні статті, журнали «Комуніст», «Питання економіки» та інші, які у великій кількості є в кабінетах марксистсько-ленінізму та політекономії.

Але, на жаль, до цього часу кабінети не мають окремих видань виступів на з'їзді членів Президії ЦК КПРС.

Багато, щоб працівники бібліотеки подбали про забезпечення кабінетів відповідною літературою.

К. ХРИПКО,
аспірантка кафедри
української літератури.

Підведено перші підсумки

Кілька комуністів партгруппи адміністративно-господарської частини працюють керівниками гуртків біжучої політики. Згідно графіка, затвердженого партійним бюро інституту, вони вивчають із своїми слухачами матеріали позачергового ХХІ з'їзду КПРС.

Питання ходу пропаганди рішень ХХІ з'їзду обговорювалися на закритих партійних зборах партгруппи.

Керівники гуртків тт. Шляхтер, Мосципан, Полудненко та інші звітували про свою роботу, поділилися досвідом.

На зборах було відмічено, що до цього часу не включилися в роботу гуртків працівники відділу кадрів.

Для комуністів партгруппи було вирішено провести в середині квітня теоретичну конференцію. На зборах були намічені теми доповідей, а також затверджено доповідачів.

І. ГАЛАЄВ.

Одна персональна справа

Рік тому, 27 березня 1958 р., комітет комсомолу розглядав справу про аморальну поведінку студентки ІV курсу мовно-літературного факультету Майї Булавчик.

Рішення було таким: за аморальну поведінку і порушення правил співжиття в гуртожитку виключити М. Булавчик з рядів ВЛКСМ і просити дирекцію позбавити її права навчатися в інституті. Але райком комсомолу, сподіваючись, що Булавчик зробить для себе належні висновки і своєю поведінкою доведе, що вона гідна звання комсомолки, обмежився на перший раз доганою із занесенням в особову справу.

Проїшов рік. І Булавчик відсвяткувала «ювілей» — комітет комсомолу (11 березня 1959 р.) знову розглядав справу про її аморальну поведінку. Нехай у першому випадку було кохання, але пройшло кілька місяців і знову... нове кохання. Мова йде не про справжні, чисті почуття, а про те, що люди, подібні Булавчик, розуміють під поняттям «кохання»... Хто ж він, її новий обранець? Це людина, яка була двічі одружена, має трое дітей. Більше того, цей «хлопець» зумів обійти радянські закони і в один і той же час перебував у двох шлюбах. Майя знала про це. Вона не сказала правду навіть матері, а приїхавши в гуртожиток, повідомила своїх товаришів, що одружилася.

Після розмови з другою дружиною свого обранця, яка приходила до Булавчик у гуртожиток, Майя нічого не зробила для того, щоб батько повернувся до своїх дітей. Як довго продовжувалися б ці відносини — невідомо, коли б не приїхала Майїна мати і не внесла ясність у це «одруження»...

Дивно, як можна жити з таким негідником?!

Де ж повага до себе, де почуття жіночої гідності? У кожної чесної людини навіть сама постать Булавчик повинна викликати огиду.

Як же Булавчик зможе в майбутньому виховувати дітей?!

Мало добре знати свій предмет, вчитель повинен прищеплювати дітям звички моральної поведінки. А чого може навчити дітей М. Булавчик?! Своєю поведінкою вона показала, що не гідна звання комсомолки і не має права бути вчителем радянської школи. Ніяка мати не дасть своїх дітей на виховання вчителю з таким моральним обличчям.

Комітет ЛКСМУ справедливо вирішив: за аморальну поведінку, за обман своїх товаришів, за порушення правил співжиття в гуртожитку виключити М. Булавчик з комсомолу і просити дирекцію виключити її з інституту.

Звичайно, прикро, що комітет комсомолу змушений був приймати таке рішення за два місяці перед тим, як Булавчик мала закінчити інститут. Але ще гірше те, що в нашому середовищі є подібні люди. Булавчик не зробила ніякого висновку для себе після засудження її розпусту в минулому році. Її обурлива поведінка не була засуджена комсомольською організацією мовно-літературного факультету. Саме група, близькі подруги повинні були зробити все для того, щоб повернути М. Булавчик на правильний шлях життя.

Безпринципно поводити себе члени групи і під час обговорення цієї справи. Вони пускали крокодилячі сльози, хотіли пом'якшити провину М. Булавчик, залишити цю негідницю в інституті: мовляв, незабаром державні ж екзамени! Але ніхто з них ні на хвилину не замислився над тим, чи можна їй доручати виховання підростаючого покоління!

З усієї цієї ганебної справи напрошується висновок: не все гаразд із вихованням студентів на мовно-літературному факультеті. Тому й виростають такі будяки, як М. Булавчик. Їх треба рвати з корінням. Не місце таких нечисті в інституті!

Л. ГИРЕНКО,
член комітету ЛКСМУ.

На фото: студенти О. Буценко і В. Лещенко за складанням саморобного радіоприймача.

Комсомольське доручення — обов'язок

Настав час на сторінках газети поговорити про те, як відносяться наші комсомольці до своїх обов'язків.

Майже кожен комсомолец має певне громадське доручення і коли б вони виконувалися сумлінно, то ми не мали б такої кількості недоліків у нашій роботі, як це має місце.

Комсомольське доручення не форма покарання, це — обов'язок. Можна навести чимало прикладів, коли комсомольці зразково справляються із своїми обов'язками, вчасно і старанно виконують доручення. Проте поряд з цим ми маємо і багато прикрих фактів, коли далі розмов про честь комсомольця, про свідоме ставлення до комсомольських та громадських доручень справа не йде.

Саме так трапилося на ІV курсі фізико-математичного факультету. Коли конче необхідно було попрацювати на кухні у Солом'янському гуртожитку, з 50 студентів на роботу з'явилися тільки 9. Не прийшли навіть комсорги В. Ленська та Л. Міщенко. Тричі викликали секретаря комсомольського бюро І курсу Ю. Юцевича на засідання факультетського бюро. Та він жодного разу не з'явив-

ся. Подібне ставлення до громадських справ, мабуть, властиве і членам факультетського бюро, бо й досі вони не закликали цього «активіста» до порядку, не прищепили йому почуття відповідальності за доручену справу.

Ще приклад. Комсомольцю-першокурснику фізико-математичного факультету О. Моку було виявлено високе довіря його обрали комсоргом групи. Проте будь-яке завдання для нього — тягар. Пройшло два місяці, як йому запропонували призначити чергових у комітет ЛКСМУ, але й досі це питання не вирішене. В той же час багато комсомольців групи не мають постійних доручень. Але про що можна говорити, якщо навіть члени факультетського бюро часто забувають про свої обов'язки, забувають про те, що з них беруть приклад! Члени бюро М. Кот (мовно-літературний факультет), Л. Куценко (фізико-математичний факультет) «докерувалися» до того, що не ходять на засідання бюро.

В інституті проходив місячник розповсюдження книги. Велику роботу в цій справі проведено нашими комсомольцями. Найкраще пройшло розповсюдження книг на педагогічному факультеті. А от фізико-математичний факультет до цього часу не розрахувався з магазином. І основна вина в цьому комсорга 32 групи фізиків М. Кириленка, який ще й досі не розповсюдив одержані книжки.

Всім відомо, як сумлінно поставилися наші комсомольці до агітаційно-масової роботи серед населення під час виборів до Верховної Ради УРСР та місцевих Рад депутатів трудящих. Студенти не шкодували свого часу, сил, щоб провести цю важливу політичну кампанію на високому рівні. А от агітатори А. Дмитрова та В. Атаманенко вирішили, що це буде зроблено і без них і в день виборів навіть не з'явилися на виборчу дільницю...(!)

На нашу думку, над цими фактами вже час серйозно замислитися комсомольським організаціям факультетів і викоринити неприпустимий лібералізм, який зараз процвітає у відношенні до злісних порушників комсомольської дисципліни.

А. РЕШЕТНЯК.

ЕНЕРГЕТИКА ВЧОРА, СЬОГОДНІ І ЗАВТРА *

Розвиток енергетики в Радянському Союзі йде нечуваними в історії темпами, а наступне семиріччя буде вирішальним етапом у здійсненні ідей Леніна про суцільну електрифікацію країни. Контрольні цифри розвитку народного господарства СРСР на 1959—1965 роки передбачають збільшити видобуток електроенергії в нашій країні до 500—520 млрд. кіловат-годин, тобто в 2,1—2,2 рази. Для реалізації цього плану треба буде збільшити встановлену потужність електростанцій — більше, ніж вдвоє.

При цьому поряд з дальшою електрифікацією промисловості буде електрифіковано залізниця протяжністю до 20 тисяч кілометрів, а також всі радгоспи,

ремонтно-технічні станції, колгоспи і робітничі селища.

У 1959—1965 роках передбачається переважно будівництво теплових електростанцій, здійснення робіт по створенню єдиної енергетичної системи і ін., що забезпечить більш швидкі темпи розвитку енергетики країни при значно менших капітальних витратах. Скорочення капіталовкладень на будівництво гідроелектростанцій дозволить збільшити введення в дію теплових електростанцій загальною потужністю до 10 мільйонів кіловат. Буде зекономлено до 20 млрд. карбованців, що дасть можливість збільшити капіталовкладення (на цю ж суму) у будівництво теплових електростанцій.

Поряд з введенням у дію потужних теплових електростанцій передбачається завершення будівництва Сталінградської, Братської, Кременчуцької, Вот-

кінської, Бухтарминської та ін. гідроелектростанцій, а також будівництво нових, розміщених, головним чином, у районах, віддалених від дешевих паливних джерел.

За семиріччя будуть створені єдині енергетичні системи Європейської частини СРСР і Центрального Сибіру та об'єднано ряд систем (Північного заходу і Заходу, Закавказзя, Казахстану і Середньої Азії).

Теплові станції будуватимуться, в основному, конденсаційного типу, з одиничною потужністю по одному мільйону кіловат і більше, з установленням на них по блочній схемі (котел-турбіна) агрегатів по 100, 150, 200 і 300 тисяч кіловат. Проте це не буде межею. Зараз уже проєктуються турбіни і на значно більшу одиничну потужність, а саме на 400 і на 600 тисяч кіловат, що відповідно вимагатиме і котлів більшої продуктивності (600—800 тонн на годину).

Параметри пару таких уста-

новок характеризуватимуться такими даними: температура — до 600° С, тиск — до 300 атмосфер. Якщо уявити собі котельну установку, яка працює при зазначених параметрах, то температура 600° С викличе яскраве світіння у темряві як котла, так і всіх його основних елементів. Звичайно, в діючій установці цього світіння не буде видно, оскільки будь-який котельний агрегат, як правило, закривається ізоляцією і обмурівкою. Що стосується розмірів котла, то при зазначеній продуктивності його висота буде перевищувати 40 метрів.

Особливе місце в енергетиці майбутнього посідає атомна енергія (розщеплення) і термоядерна енергія (синтезу) елементів (дейтерія і тритія з перетворенням їх у гелій).

Будівництво великих атомних станцій уже в це семиріччя забезпечить введення в дію ряду електростанцій потужністю в 600 тисяч кіловат кожна.

Доц. М. КІРАКОВСЬКИЙ.

* Закінчення. Поч. див. у № 7(76).

Жодна країна в історії людства не мала такої блискучої плеяди славних вчених-винахідників, як Росія. Одним з таких вчених був основоположник радіотехніки Олександр Степанович Попов.

Народився О. С. Попов 16 березня 1859 року в с. Тур'їнський рудник на Уралі. Вчився на фізико-математичному факультеті Петербурзького університету, де викладали такі видатні вчені, як Д. І. Менделєєв і О. М. Бутлеров, П. Л.

Чебишев і Ф. Ф. Петрушевський, О. Д. Хвольсон і Н. Г. Егоров.

Ще студентом О. С. Попов зацікавився електротехнікою. Прагнучи до самостійних досліджень електричних і магнітних явищ, Олександр Степанович після закінчення університету відмовився від пропозиції залишитися для підготовки до професорського звання.

У 1884 р. О. С. Попов приступив до читання лекцій в міському офіцерському класі у Кронштадті, де була добре обладнана експериментальна лабораторія і велика для того часу бібліотека. Ця обставина мала великий вплив на дальшу науково-дослідну роботу вченого.

Зацікавившись дослідями німецького фізика Герца в галузі вивчення електромагнітних хвиль, О. С. Попов самостійно сконструював прилади для вивчення цих хвиль.

Уже в 1889—90 рр., неодноразово виступаючи в Кронштадті і Петербурзі з науковими доповідями — «Про співвідношення між світловими і електричними явищами», — Попов супроводить їх ґрунтовно підготовленими дослідями.

В результаті великої науково-дослідної роботи, грандіозна ідея Попова про здійснення зв'язку на відстані без проводів була запроваджена в життя 7 травня 1895 р. В історії людської культури було відкрито нову сторінку. А день 7 травня спеціальною постановою Радянського уряду з 1945 року відзначається як День радіо.

Перші практичні застосування радіо (для врятування життя 27 рибалок та броненосця «Генерал-адмірал Апраксін», який сів на каміння біля о. Голланд), звернули увагу всієї громад-

ськості світу на цей новий, небувало перспективний вид зв'язку.

В 1897 р. О. С. Попов вперше звернув увагу на друге явище — відбиття і розсіювання радіохвиль металевими перепонами, що знаходилися на шляху їх розповсюдження. Розробка ідеї цього явища привела в наш час до створення радіолокації — надзвичайно важливого науково-практичного методу визначення радіометодами місця знаходження літаків і кораблів.

Можна без сумніву сказати, що в сучасній радіотехніці майже немає таких галузей, де б не були відчутні праці, творчі ідеї і наукові обґрунтування О. С. Попова.

О. С. Попов гаряче любив свою Батьківщину:

«Я російська людина і всі свої знання, всю свою працю, всі свої досягнення маю право віддати тільки моїй Батьківщині... Я гордий тим, що народився росіянином. І коли не сучасники, то, може бути, нащадки наші зрозуміють... який я щасливий, що не за кордоном, а в Росії відкритий новий вид зв'язку».

Геніальне російське відкриття, зроблене О. С. Поповим в кінці XIX ст., не знайшло свого розвитку на Батьківщині до початку Великої Жовтневої соціалістичної революції. Тільки Жовтнева революція принесла небувалий розквіт вітчизняної науки і техніки, в тому числі і радіотехніки.

Безсмертний геній В. І. Леніна побачив, яку могутню зброю для справи революції має створення і зміцнення «газети без паперу, без відстані». Уже 21 липня 1918 р. В. І. Ленін підписав декрет Уряду «Про централізацію радіотехнічної справи», а трохи пізніше — декрет про організацію першої в нашій країні Нижегородської радіолабораторії.

Могутнє дерево виростало з того ростка, який посадив наш співвітчизник — знаменитий вчений О. С. Попов. Радіо служить справі технічного прогресу, благотворно впливає на розвиток усіх галузей соціалістичної індустрії. Без радіотехнічної промисловості, створеної за роки Радянської влади, були б неможливі ні будівництво радіостанцій, ні конструювання могутніх атомних машин, ні запуск перших у світі штучних супутників Землі і Сонця.

Радянська радіоелектроніка проникла зараз у всі галузі науки, техніки і культури.

І можна не сумніватися, що майбутній розвиток авіаційної і ракетної техніки, будівництво атомних електростанцій і кораблів, створення надпотужних електронно-обчислювальних машин і небувалий розвиток ядерної фізики будуть у великій мірі залежати і від розвитку радіоелектроніки, основи якої були закладені винахідником радіо — О. С. Поповим.

Г. КОРДУН.

НЕ на пером

Студенти II курсу педагогічного факультету І. ТОЛСТИХІН та М. ЮРЧЕНКО до цього часу мають академзаборгованості.

Є лицева і, як покажем далі,

Є оборотна сторона медалі.

Толстихін Ігор всім задав задачу:

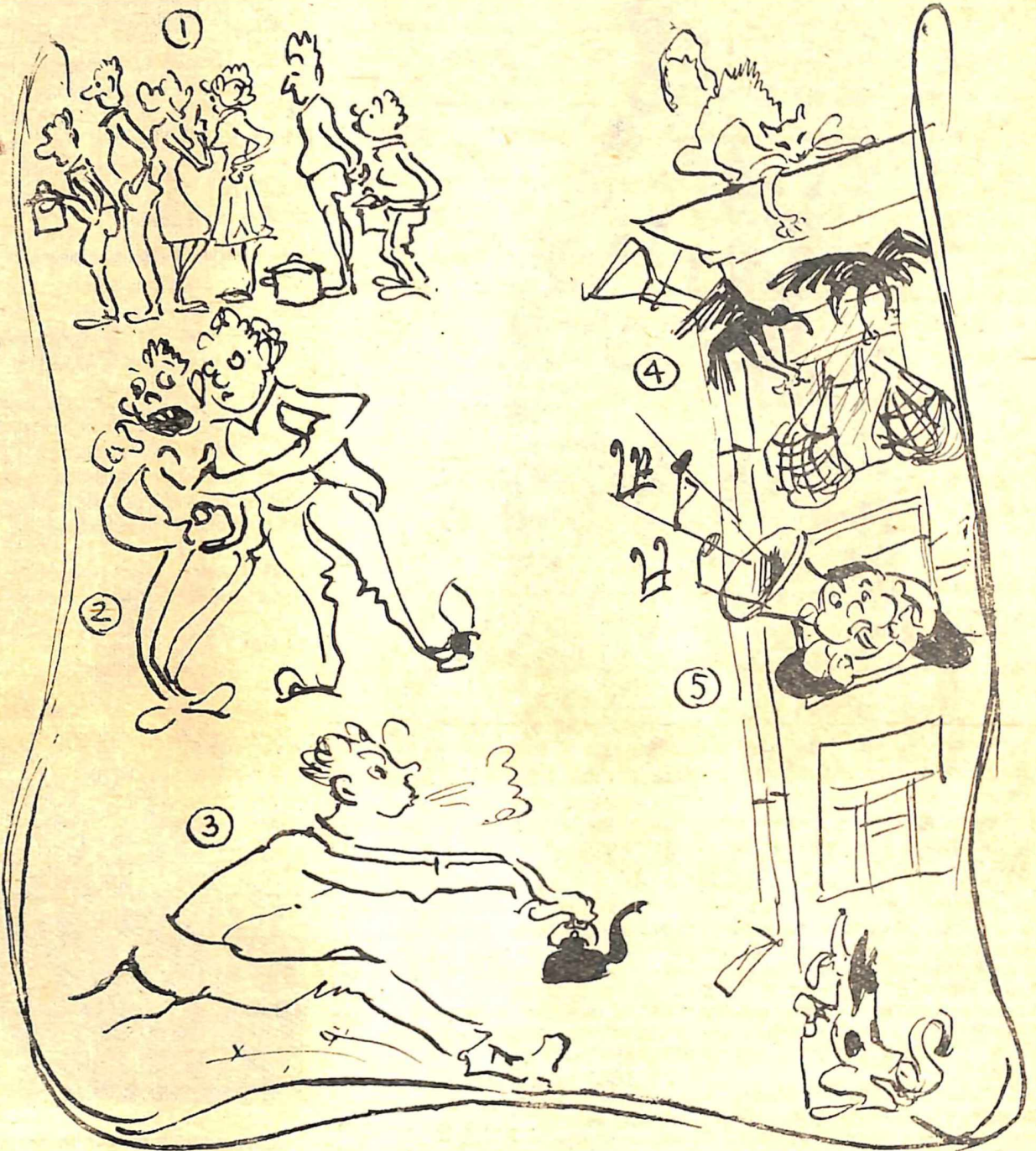
Чому в телевізійній передачі

Ні разу нам його не показали в ріст,

Чому було лише погруддя на екрані?

Тому, що оператори старанні

Всіляко обминали... хвіст.

1. Приготувати обід на кухні гуртожитку № 1 не така легка справа, як це здається працівникам господарчої частини. На малюнку зображено тільки кінець черги до газової плити, а щоб добитися до неї, треба зачекати не одну годину. Авжеж, черга посувається вперед на одного чоловіка з такою швидкістю, з якою можна зварити борщ у одній каструлі.

2. Ця парочка повертається з «іменин». На цей раз побажаємо їм без пригод добратися до своєї кімнати, а студраді треба подбати про те, щоб такі «картини» не повторювалися.

3. «Такий здоровий парубок, а носить воду

таким маленьким чайничком?» — скажете ви. — І чому він так поспішає?». А що ж робити, коли в гуртожитку великої посудини немає, а треба наносити води, щоб випрати білизну?!

4. Авоськи на вікнах — звичайна справа. «А де ж естетика?!», — спитаєте ви обурено. — А її заховали господарники разом з ідеєю придбання холодильника...

5. Весна дозволила відчинити вікна, і перехожі, нарешті, мають змогу чути «чудову музику», якою до цього часу насолоджувалися тільки мешканці гуртожитку.

Нові книги в нашій бібліотеці

Маркс К. и Энгельс Ф. — О литературе. М., Гослитиздат, 1958. 320 стр.	ма конца XIX века. М., Гослитиздат, 1958. 200 стр.	Луначарский А. В. — Почему нельзя верить в бога? Сборник статей. М., Госполитиздат, 1958. 70 стр.
Бельтюков В. И. и Нейман Л. В. — Восприятие звуков речи при нормальном и нарушенном слухе. М., Изд-во Акад. Пед. наук РСФСР, 1958. 140 стр.	З досвіду позакласної та позашкільної виховної роботи серед дітей і молоді. Збірник статей. К., «Рад. школа», 1958. 151 стр.	Уманська Л. В. — Трудове виховання піколярів у сім'ї. К., «Рад. школа», 1958. 31 стр.
Вопросы методики преподавания русского языка нерусским. Сборник статей преподавателей вузов. М., Учпедгиз, 1958. 275 стр.	Кабанова К. И. — Счётная логарифмическая линейка в школе. Пособие для учителей. М., Учпедгиз, 1958. 80 стр.	Фаталев Х. М. — Диалектический материализм и вопросы естествознания. М., «Сов. наука», 1958. 134 стр.
Гороновська В. Т., Сіднев П. П. — Уроки з фізики в VII кл. Методичний посібник. К., «Рад. школа», 1958. 184 стр.	Левин В. Д. — Краткий очерк истории русского литературного языка. М., Учпедгиз, 1958. 169 стр.	Никулина Н. И. — Фадеев А. А. Семинарий. Л., Учпедгиз, 1958. 157 стр.
Елизарова М. Е. — Творчество Чехова и вопросы реализ-	Литвинов С. А. — Ян Амос Коменський і радянська педагогіка. К., «Рад. школа», 1958. 60 стр.	Удальцова Е. И. — Дидактические игры для детей дошкольного возраста. М., Учпедгиз, 1958. 152 стр.

Винахідник радіо на Україні

В 1910 році, під час перебування О. С. Попова на Україні, київський гурток любителів російської науки обрав його своїм почесним членом. У теплому привітальному листі, що був надісланий великому вченому, були відзначені його заслуги перед російською наукою.

Зібрано цінні матеріали про перебування О. С. Попова на Україні, зокрема, його праці, дані про дослід на Україні з практичного застосування бездротового телеграфу, текст виступу в Одесі на з'їзді залізничників-електротехніків тощо.

Ці матеріали зберігаються в бібліотеці Київського ордену Леніна політехнічного інституту.

В. ПЕТРЕНКО.

ПАМ'ЯТНИК "Тисячоліттю Росії"

Під час перебування на всесоюзній Некрасовській конференції її учасники мали можливість ознайомитися з визначними історичними пам'ятниками стародавнього Новгороду.

Ми оглянули Кремль, Софійський собор, побудований в XI столітті, дзвіницю Софійського

Ю. ПОЛУДНЕНКО передодні селянської реформи 1861 року, тобто в період, коли, за словами В. І. Леніна, в Росії виникла «революційна ситуація» 1859 — 1861 рр.

Царське самодержавство хотіло відзначити тисячоліття з часу створення Російської держави, яке минуло нібито в

собору з її п'ятьма величезними дзвонами, Грановиту палату, Історико-художній музей, де зберігаються унікальні зразки живопису і культури стародавньої Русі, Антоніїв монастир. Новгородське віче і торг, з розташованими на ньому церквами, ряд інших пам'ятників, які яскраво свідчать про високу культуру, виняткову майстерність і винахідливість новгородців.

Буквально кожний камінь у цьому місті — історія. Тому жителі міста, радянські та партійні організації роблять все, щоб від них залежить, щоб зберегти ці скарби, донести їх до прийдешніх поколінь.

Великої шкоди Новгороду завдала навала фашистських орд. Варвари XX століття хотіли не тільки перетворити радянських людей у рабів, а й стерти з лиця землі їх минуле, культурні цінності, які створювались в народі на протязі віків.

Завдяки героїчним зусиллям нашого народу фашистська погань була викинута з радянської землі.

В короткий строк Новгород залікував рани, нанесені війною. Були підняті з руїн не тільки житлові та адміністративні будинки, шосейний міст через ріку Волхов, а й історичні пам'ятники, серед них — і пам'ятник «Тисячоліттю Росії», який фашисти хотіли вивезти в Німеччину.

Історія спорудження цього пам'ятника надзвичайно цікава, саме тому й хотілося розповісти про неї більш докладно.

Ідея спорудження пам'ятника виникла в правлячих колах на-

1862 році. Радянські історики, вивчивши це питання з позицій історичного матеріалізму, прийшли до висновку, що дата ця виникла штучно і нічого спільного з історією Росії не має. Правлячі кола переслідували і іншу мету: пропаганду непохитності самодержавства в Росії, вони прагнули «підперти» цим монументом підгнилий трон російських царів.

У 1857 році комітет міністрів виніс постанову про спорудження пам'ятника. Було оголошено збір коштів серед населення, оскільки вартість пам'ятника обчислювалася в півмільйона карбованців. У пресі було оголошено конкурс на кращий проект пам'ятника.

З 52 поданих проектів, конкурсна рада ухвалила тільки три. Першим серед них був проект 24-літнього художника Мікешина.

Творець цього проекту і безпосередній керівник будівництва пам'ятника Михайло Йосипович Мікешин — виходець із різночинців. Народився він у Смоленській губернії. Ще під час перебування в Академії художеств Мікешин проявив себе талановитим художником і був удостоєний вищої нагороди — одержав першу золоту медаль і був направлений в закордонну подорож.

Пам'ятник «Тисячоліттю Росії» приніс Мікешину справжню славу. На його адресу почали надходити запрошення на створення проектів пам'ятників та інших скульптурних праць. Вже у 1864 році за створення проекту пам'ятника Дон-Педро IV в Лісабоні Мікешину було присуджено звання члена Лісабонської академії мистецтв. У 1866 році Мікешин розробив проект пам'ятника адміралу

Грейгу в м. Миколаєві. В 1869 р. «за различные и весьма талантливые сочинения проектов памятников и моделей» Мікешину (йому тоді було 34 роки) було присвоєно звання академіка скульптури.

За його проектами було споруджено також пам'ятники: «Перемогам Чорноморського флоту», матросу Шевченку з Миколаєві, героям оборони Севастополя, адміралам Корнілову, Нахімову, Істоміну в Севастополі. Кращою його роботою, проникнутою патріотичним натхненням, був проект пам'ятника Богдану Хмельницькому, спорудженого в нашому місті у 1888 році.

Хоч основним замислом пам'ятника «Тисячоліттю Росії» залишилась ідея «самодержавства», уряд не хотів виставляти напоказ його найганебніші сторони. Так, на пам'ятнику не було вміщено царя Івана Грозного. Особливо ненависним це ім'я було для новгородців, місто яких він неодноразово піддавав розоренню. Така ж доля спіткала і Павла І. Вирішено було не поміщати на пам'ятнику і таких мракобівів, як Аракчєєв, Бенкендорф. Навіть цар Микола І ледве не залишився «за бортом», про нього згадали зовсім випадково.

(Закінчення буде).

Як відомо, в липні цього року в столиці Австрії відбудеться VII всесвітній фестиваль молоді і студентів.

Як же проходить підготовка до нього?

У VII фестивалі молоді і студентів «За мир і дружбу» братимуть участь більше 100 країн, — сказав Жуан Гарсія, секретар Постійної комісії Інтернаціонального підготовчого комітету на прес-конференції у Відні.

У фестивальной програмі заплановано чимало заходів національного та інтернаціонального характеру. Так, наприклад, на віденському стадіоні змагатимуться чотири найкращих футбольних команди; любителі музики почують інтернаціональні мелодії, побачать змагання на майстерність виконання танців; для дівчат і жінок відомими ательє Парижа і Рима буде підготовлено виставку фасонів тощо.

Головою музичного конкурсу VII фестивалю призначено професора Еміля Босквей, Президента Інтернаціонального музичного конкурсу бельгійської королеви Єлизавети.

У фестивальному конкурсі візьмуть участь такі всесвітньо відомі артисти, як Тіто Ішпа,

Давид Ойстрах, композитор Дмитро Шостакович та ін.

М. Жуан Еффель, відомий французький карикатурист, повідомив, що він має намір створити спеціальний фільм.

Професор Возін, західнонімецький хореографіст, сказав, що п'єси, які будуть показані на фестивалі, внесуть великий вклад для дальшого взаєморозуміння між націями. Він розповів також про підготовку до фестивалю в Західній Німеччині.

Національний фестивальный комітет, який створено у Бразилії, складається з представників найважливіших організацій країни.

У Болівії також йде підготовка до створення Національного фестивального комітету.

Схвалення і підтримка фестивалю прибули у Постійний Комітет також від Національної федерації студентів Чилі та від інших чилійських молодіжних організацій. Більше 30 секцій Чилійського парламенту, включаючи його Президента, вітають фестиваль; організується Національний фестивальный комітет.

Гуртожиток — рідний дім

Студентський колектив гуртожитку № 1 повністю перейшов на самообслуговування. Так, уже складено графіки чергувань на кухні, в коридорах, у вестибюлі, в умивальниках.

Сьогодні в умивальнику чергує студент фізико-математичного факультету О. Порязєв.

Чергування проводяться в такий спосіб. Кожна кімната чергує на кухні приблизно через кожних три місяці (три студенти на добу), у вестибюлі — по 8 годин (три студенти на добу), у коридорах — два студенти на добу.

Генеральне прибирання приміщення проводиться двічі на місяць.

Успішно справляються з обов'язками чергових кімнати: № 2 (староста — Голик), № 6 (староста — Кириченко), № 16 (староста — Борецько), № 27 (староста — Ревенко), № 40 (староста — Вельгуш), № 54 (староста — Карпенко), № 55 (староста — Трохименко), № 65 (староста — Пилипенко), № 75 (староста — Тарануха) і багато інших.

Самообслуговування — необхідна справа; воно, безумовно, принесе всім нам велику користь.

Ми впевнені, що наш гуртожиток, внаслідок змагання за

кімнату комуністичного побуту, зусиллями самих студентів буде ще кращим, стане для нас справжнім рідним домом.

О. ПОРЯЗЄВ,
голова студентської ради.

Приємно готувати обід на чистій плиті.

Наболіле питання

З листопада місяця минулого року в нашому інституті почав працювати гурток крою та шиття. Охочих навчатися в ньому знайшлося чимало. Адже вміти самій шити хочеться кожній дівчині! До того ж, як майбутні педагоги, ми повинні вміти все, щоб у майбутньому навчати своїх вихованців.

Спочатку працювали три групи (по 25 осіб у кожній). Всі дівчата систематично відвідували заняття, старанно виконували завдання. Та поступово кількість бажаних зменшувалась. І зараз у гуртку працює тільки одна група (20 осіб).

У чому ж справа? Причин багато.

З перших же днів гурток не мав постійного місця для занять. Заняття проводилися там, де прийдеться (то в кабінеті психології, то в якій-небудь аудиторії). Були випадки, коли ми подовгу сиділи в коридорі і вичікували, коли звільниться яке-небудь приміщення.

Вірніше було б назвати наш гурток «гурток крою», бо шиття у нас так і немає. Ми креслимо, кроїмо, а шити нема на чому.

Кожному ж відомо, що скільки б теоретичних знань не мали лю-

ди — без практики ці знання мертві.

З цих причин у гуртку і залишилося на сьогоднішній день тільки 20 осіб і якщо далі так продовжуватиметься, то, може бути, що й цієї групи не залишиться. А гурток нам конче необхідний.

Хіба немає у нас можливості створити необхідні умови для його роботи? Можливості, звичайно, є, але бажаних допомогти профкому розв'язати це питання — немає.

В інституті є робоча кімната, три швейних машини, які стоять у цій кімнаті, мабуть, для прикраси. Ніхто на них не працює, а виді-

лити для гуртка і машину — ніяк наші господарники не спроможуться.

Багато разів піднімалося це питання перед профкомом, та він і нині там.

Від імені всіх членів гуртка ми звертаємося до профкому та адміністрації інституту з великим проханням допомогти нам розв'язати нарешті це наболіле питання!

М. ПЕРЕВЕРТАЙЛО,
Т. ЗИМОГЛЯД,
студентки III курсу
мовно-літературного
факультету.

Редактор
В. ВОЙТКО.